

Gerechtshof Den Bosch, 6 februari 2024
Nr. ECLI:NL:GHSHE:2024:338

Het niet-opvolgen van de voorgeschreven beveiligingseisen komt voor eigen rekening

Goede onderlinge communicatie is zowel voor de adviseur als diens klanten van groot belang. Door met elkaar te communiceren weet de adviseur wat er speelt bij zijn klant. De adviseur komt dan te weten of de verzekeringsdekking in overeenstemming is met de wensen van zijn klant. Die zal dan uiteraard wel de gevraagde informatie zo veel als mogelijk moeten verschaffen om de adviseur in staat te stellen zijn zorgplicht na te kunnen leven. Onderdeel van die zorgplicht is ook dat de adviseur zijn klanten informeert over de inhoud en strekking van het polisblad en de polisvoorwaarden. De verzekeraar kan immers voor een bepaalde te verzekeren situatie specifieke eisen stellen op het gebied van te nemen beveiligingsmaatregelen. In deze zaak, die in eerste aanleg was voorgelegd aan de Rechtbank Limburg, oordeelt het Gerechtshof Den Bosch in hoger beroep over het verwijt dat de adviseur niet zou hebben gewezen op de door de verzekeraar in de polis voorgeschreven beveiligingseisen. De casus was als volgt.

Het bedrijf van X is sinds 2017 gevestigd in een bedrijfsverzamelgebouw. In juli 2019 is er ingebroken in het bedrijfsgebouw en zijn er goederen van X gestolen ter waarde van bijna 20.000 euro. Hoewel X een zogeheten inventaris- en goederenverzekering had afgesloten bij ASR, gaf laatstgenoemde niet thuis. Volgens ASR voldeed het bedrijfsverzamelgebouw niet aan de beveiligingseisen die op het polisblad van de verzekering waren vermeld. ASR was dus niet gehouden om dekking onder de polis te verlenen.

X richt zijn pijlen vervolgens op zijn verzekeringsadviseur die heeft bemiddeld bij het sluiten van deze verzekering. In de kern verwijt X zijn adviseur dat deze hem niet heeft gewezen op de door ASR voorgeschreven beveiligingseisen. Bij de Rechtbank Limburg in eerste aanleg krijgt X nul op het rekest en wordt zijn vordering tot schadevergoeding van de misgelopen verzekeringsuitkering afgewezen.

In hoger beroep wordt de zaak nogmaals in zijn geheel voorgelegd aan het hof. In die procedure stelt het hof voorop dat de adviseur zijn werkzaamheden moet verrichten met de zorg die van een redelijk bekwaam en redelijk handelend assurantietussenpersoon in gelijke

omstandigheden mag worden verwacht. Het is echter aan X om te stellen en te bewijzen dat de adviseur in de nakoming van die zorgplicht tekort is geschoten. Getoetst hieraan stelt het hof vast dat X al in 2017 bij het betrekken van het bedrijfsgebouw en het aangaan van deze verzekering de beschikking had over alle polisbescheiden. Op het bij het polisblad verstrekte clauseblad stonden de beveiligingseisen vermeld, zoals een alarminstallatie met opvolging en een jaarlijkse controle door een erkend beveiligingsbedrijf. De voorgeschreven beveiligingseisen zijn nadien bij het verlengen van de verzekering ongewijzigd gebleven. Door de adviseur was bovendien bij het toezenden van de polis in een begeleidende brief uitdrukkelijk verzocht om de informatie op juistheid te controleren. Volgens het hof lag het dus op de weg van X om na te gaan of het bedrijfsverzamelgebouw voldeed aan het door de verzekeraar verplicht gestelde beveiligingsniveau. Daar komt nog bij dat partijen begin 2019, dus enkele maanden voor de inbraak, nog een bespreking met elkaar hebben gehad om het verzekerd bedrag te verhogen. Het hof stelt aan de hand van de overgelegde gespreksverslagen en nadien verzonden e-mails vast dat de beveiliging van het bedrijfsverzamelgebouw en de door X daarin gehuurde unit aan de orde is geweest. Ook zijn aan X kort na de bespreking de aangepaste polisbescheiden toegestuurd, waarin wederom de volledige

opsomming van de voorgeschreven beveiligingseisen was opgenomen. Op grond hiervan concludeert het hof dat het verwijt van X dat zijn adviseur hem niet of onjuist zou hebben geïnformeerd over de beveiligingseisen geen doel treft. Het was (had) voor X genoegzaam bekend (moeten zijn) dat het bedrijfsverzamelgebouw aan bepaalde eisen op het gebied van inbraakpreventie moest voldoen. Dat dit achteraf gezien niet het geval was, kan niet aan de adviseur worden verweten. De adviseur mocht immers vertrouwen op de informatie die X na raadpleging daarvan bij de verhuurder zelf bij het aangaan van de verzekering had verstrekt. Bovendien laat dit onverlet dat op X de plicht rustte om doorlopend aan de gestelde beveiligingseisen te voldoen. De alarminstallatie diende immers jaarlijks gecontroleerd te worden door een gecertificeerd bedrijf. Nu X niet kan aantonen dat er aan deze verplichting is voldaan, dienen de gevolgen daarvan (het ontbreken van dekking onder de polis) voor zijn eigen rekening te blijven. Het hof komt daarmee tot de slotsom dat de adviseur niet tekort is geschoten in de nakoming van de zorgplicht. De vordering van X jegens zijn adviseur wordt dus ook in hoger beroep afgewezen.

Mr. C. (Coen) Fledderus
De auteur is advocaat bij Polis Advocaten te Den Haag.

